«Плач Ярославни» — шедевр світової літератури

«Слово о полку Ігоревім» — твір давньоруської літератури, у якому змальовується боротьба руських князів проти половців. Написав його невідомий автор. Події, зображені в поемі, відбуваються в 1185 році коли князь Ігор повів свою дружину на половців. Незважаючи на затемнення сонця, яке віщувало поразку, військо Ігоря вирішило розбити ворогів, щоб назавжди закрити їм шлях на Русь. Але сталося навпаки. Тільки перші дні принесли радість перемоги. На третій день військо Ігоря зазнало поразки, а самого князя було взято в полон. Руські воїни віддали своє життя, захищаючи рідний край, але сили не були рівними. Щоб подолати половецькі орди, треба було об'єднати руські князівства для боротьби з ворогом. Незгода між князями привела до поразки дружини Ігоря, але постраждала земля Руська, яка стала беззахисною.

Як же переживає поразку князя Ігоря його Батьківщина? Автор розуміє, що передати вболівання за військову невдачу, горе беззахисної землі можна тільки стражданнями близької до Ігоря людини. Такою є дружина князя — Ярославна. У творі вона — взірець жінки-слов'янки, вірної патріотки, відданої своєму чоловікові і своєму краю. Ярославну ми бачимо, коли вона плаче на брамі в Путивлі-граді, звертаючись до сил природи та заклинаючи їх повернути їй чоловіка. Ми переживаємо невтішне горе дружини, яка втратила коханого, опору свою і надію. Думаючи про свого чоловіка, вона шукає підтримки в сил природи і для воїнів Ігоря. Звертаючись до вітру, Ярославна питає:

... Легкий, крилатий господине!

Нащо на дужому крилі

На вої любії мої,

На князя, ладо моє миле,

Ти ханові метаєш стріли?

Жінка ладна полетіти зигзицею, щоб тільки врятувати коханого та надати йому сили. Туга, біль, відчай злилися в цьому плачі, в цьому голосінні. Із втратою чоловіка Ярославна втрачає радість життя. Смуток і безнадія охоплюють її.

Подаючи нам картину плачу княгині, автор змушує замислитись над тим, хто є воїн для своєї землі, для своєї коханої. Ярославна оплакує не тільки свого чоловіка і його військо, вона оплакує Руську землю, що втратила своїх захисників. Сила почуття Ярославни допомагає князю врятуватися з полону. Він повертається, щоб знову захищати рідну землю.

Ярославна — незвичайна жінка. Вона вражає своєю ніжністю, беззахисністю і в той же час силою. Для мене княгиня не просто дружина Ігоря. Я сприймаю цей образ в єдності з образом землі Руської. Адже образ жінки-матері завжди ставав втіленням образу Батьківщини. Силою свого кохання Ярославна повертає Ігоря до рідного краю, до народу, який потребує захисту. Коли князь Ігор повертається з полону, земля Руська радіє:

Ігор їде по Боричевім

до святої Богородиці Пирогощої.

Землі раді, городи веселі.

Уже кілька століть образ Ярославни надихає на кращі помисли, на чисті стосунки, на героїчні вчинки.

Ніжність і вірність її оспівані в піснях, висвітлені в поезії і в прозі.

Твір «Слово о полку Ігоревім» — не тільки пам'ятка історії, це — шедевр літературного мистецтва. Через художнє відтворення дійсності автор доніс до нас велич і красу людини, що втілюються в її патріотизмі, « хоробрості і мужності», у вірності в коханні і самовідданості. Це морально-етичний заповіт усім, хто живе на нашій землі.